

L519/2005 Propunere legislativă privind comunitatea de informații pentru securitatea națională a României.
Reglementează principiile cu privire la comunitatea de informații pentru securitatea națională a României, precum și instituțiile ce compun sistemul național de securitate care au ca atribuții cunoașterea, prevenirea și înlăturarea amenințărilor la adresa siguranței naționale.

Activitățile din domeniul politic, diplomatic, economic, social și militar se fundamentează pe informații. Foarte frecvent, informațiile necesare planificării diverselor activități sunt inaccesibile și la acestea ne referim când studiem informația de securitate națională și sectorul de informații secrete. Rolul esențial al acestui sector, prezent în orice stat, indiferent de mărime și interese, este de a preveni eșecul informativ sub toate formele sale de manifestare (surprindere, set incomplet sau eronat al bazei de decizie ș.a.). Nevoia de anticipare reclamă desfășurarea unei activități analitice, crearea de structuri și formarea unui personal specializat care să fie în măsură să realizeze prevenirea și eliminarea riscurilor. Peste toate acestea se suprapun organizarea și managementul, ca ingrediente ce pot crește șansele de succes. Constatăm diversitate în nuanțarea practicilor de spionaj și existența unor curente în activitatea de informații. De regulă, acestea sunt grupate pe linii de afinitate lingvistică, comunități de experiență socială și istorică și, foarte frecvent, familii de identitate a valorilor politice împărtășite. Deși existența serviciilor de informații organizate datează în unele state de sute de ani, preocupările pentru crearea comunităților de informații au apărut relativ recent, în a doua jumătate a secolului 20. S-a ajuns astfel ca în ultimii 20-25 de ani sintagma „comunitate de informații” să devină obiectul unei conceptualizări aprofundate, grație preluării de către cercetarea științifică a sarcinii de înțelegere și fundamentare a aspectelor esențiale ale conținutului practic furnizat de numeroasele experimente derulate de state în demersul lor de eficientizare și optimizare a activității serviciilor de informații secrete.

Literatura referitoare la serviciile de informații folosește sintagma „comunitate de informații” în sensul ei cel mai general, de regulă pentru a desemna suma/totalitatea entităților structurale dintr-un stat care au ca obiect de activitate colectarea, prelucrarea și diseminarea de informații în serviciul administrației statului respectiv. Cu această accepțiune, se poate afirma că în fiecare stat există o „comunitate de informații”. Serviciile de informații desfășoară activități cvasiidentice. Folosesc metode și mijloace identice și furnizează produse identice ca tipologie (informații sau operațiuni).

Marea Britanie – În Marea Britanie, Comunitatea de informații cuprinde cinci agenții specializate, cele mai importante fiind MI5, MI6 și GCHQ.

Serviciul Secret de Informații (MI6) – are următoarele atribuții:

- obține și pune la dispoziție informațiile referitoare la acțiunile sau intențiile persoanelor din afara teritoriului britanic;
- acționează numai în interesul securității naționale, apărării, politicilor externe și intereselor economice ale Marii Britanii;
- acționează în vederea prevenirii și detectării infracțiunilor cu consecințe deosebit de grave pentru societate.

Șeful Serviciului pentru Informații are obligația de a trimite Primului Ministru și Secretarului de Stat un raport anual de activitate.

Centrul Guvernamental de Comunicații (GCHQ) – se află sub autoritatea Secretarului de Stat și are următoarele competențe: monitorizează sau intervine prin diferite mijloace (echipamente acustice, electromagnetice) în vederea decodificării unor aparate sau materiale;

- asigură asistența necesară în orice limbă (inclusiv terminologia utilizată în domeniile tehnice) și în orice domeniu de activitate.

Funcțiile menționate mai sus trebuie să fie exercitate:

- numai în interesul apărării securității naționale și a intereselor economice;
- ca măsură de prevenire a infracțiunilor grave.

Activitatea Centrului Guvernamental de Comunicații este coordonată de un director numit de către Secretarul de Stat.

Directorul GCHQ este responsabil pentru eficiența activității acestuia și întocmește anual un raport de activitate pe care îl prezintă Primului Ministru și Secretarului de Stat.

Serviciul de Securitate (MI5) are sarcina de a menține securitatea internă în Marea Britanie. MI 5 are ca misiune apărarea siguranței statului împotriva actelor de spionaj, terorism, sabotaj și diversiune. Nu are competențe pe linie de poliție dar se află în subordinea Ministerului de Interne (Home Office). Bugetele alocate MI 5 și MI 6 sunt votate de Parlament prin intermediul votului anual pentru serviciile secrete. Membrii Parlamentului nu au acces la evidențele financiare referitoare la cheltuielile din acest buget special. Secția Specială a Poliției Metropolitane asigură paza și protecția oficialităților guvernamentale și efectuează diferite operațiuni în domeniul securității interne, în colaborare cu MI 5.

Activitatea Serviciului de Securitate este reglementată prin intermediul unui cadru legal complex ce a fost stabilit în ultimii douăzeci de ani.

Legea privind Serviciul de Securitate din 1989 – protejează securitatea națională împotriva amenințărilor de spionaj, terorism și sabotaj precum și de alte acțiuni venite din exterior.

Legea privind Serviciile de Informații din 1994:

- include dispoziția pentru emiterea mandatelor de percheziție și autorizații care să permită anumite acțiuni;

- stabilește procedura pentru investigarea reclamațiilor despre Serviciile de Informații și GCHQ;
- prevede înființarea *Comitetului de Informație și Securitate*;
- controlează activitatea celor trei organisme.

Comitetul de Informație și Securitate – îi revine sarcina de a examina cheltuielile, administrarea și politica Serviciului de Securitate, a Serviciului de Informații și a Centrului Guvernamental de Comunicații. Comitetul este compus din nouă membri aleși atât din Camera Comunelor, cât și din Camera Lorzilor, și care nu ocupă funcția de Ministru al Coroanei. Membrii Comitetului sunt numiți de Primul Ministru după consultarea liderului opoziției, cu respectarea Legii Salariilor Ministeriale din 1975. Unul dintre membri este numit Președinte al Comitetului de Informație și Securitate. Comitetul întocmește un raport anual asupra activității sale, pe care îl înaintează Primului Ministru. Acesta înaintează o copie a raportului anual celor două Camere ale Parlamentului. Înainte de a face acest lucru, Primul Ministru poate exclude anumite puncte din raport dacă consideră că publicarea acestora ar prejudicia în vreun fel activitatea Serviciilor sau a Centrului Guvernamental de Comunicații, după consultarea Comitetului de Informație și Securitate. Împreună cu raportul anual, Primul Ministru transmite celor două Camere și o notă prin care le informează cu privire la excluderea unor părți din textul inițial. Mandatul unui Membru al Comitetului de Informație și Securitate se întinde pe întreaga durată a legislaturii din care face parte în calitatea sa de parlamentar. Membrii Comitetului de Informație și Securitate pot fi demisi de către Primul Ministru sau pot demisiona oricând doresc. În ce privește procedurile de lucru, acestea sunt stabilite de către Comitet. În cazul egalității de voturi, determinant este votul Președintelui Comitetului de Informație și Securitate. Cvorumul de ședință este de trei membri. Comitetul are dreptul de a solicita informații Directorului General al Serviciului de Securitate, Șefului Serviciului de Informații sau Directorului Centrului Guvernamental de Comunicații. Aceștia au obligația, fie de a oferi informațiile solicitate, fie de a transmite Comitetului că acestea nu pot fi furnizate datorită caracterului lor sensibil sau a faptului că Secretarul de Stat a stabilit ca acestea să nu fie divulgate.

Serviciul de Informații al Armatei – aparține de Ministerul Apărării și are ca principală competență evaluarea tuturor materialelor și informațiilor ce pun în pericol Marea Britanie.